

[Undervisningsministeren.]

viser en særdeles stor Interesse for Højskolen, hvorfor de har gaaet saa stille med det før, dengang de selv havde nogen Mulighed for at gennemføre noget til Støtte for denne Højskole. Hvis Højskolens Folk vilde spørge saadan, havde de et godt Grundlag til at tage dette Standpunkt. Vi har haft en Lov siden 1919, der gav Muligheder for at yde et Beløb til Understøttelser, der svarede til 35 Kr. pr. Elev, for Halvdelen af de Elever, der søgte Højskoler, Landbrugsskoler og Husmandsskoler. I sin Tid, da Undervisningsministeriet betragtede disse 35 Kr. som det Beløb, der kunde anvendes, gjorde imidlertid den daværende Finansminister Neergaard opmærksom paa, at han forstod det paa den Maade, at disse 35 Kr. for Halvdelen af Eleverne kun kunde anvendes i den Udstrækning, som en Bevilling paa de aarlige Finanslove gav Muligheder for, og at dette med de 620 000 Kr. betød, at man kunde anvende indtil 620 000 Kr. uden Hensyn til, hvor mange Elever der søgte Understøttelse, og hvor mange der var kvalificeret til denne Understøttelse.

I 1928—29, da det ærede Medlem Hr. Arnth Jensens Parti havde Regeringen, vilde der efter det Beløb, der kunde være til Raadighed efter Loven, hvis ikke Bestemmelsen om de 620 000 Kr. havde staaet, kunne være anvendt 633 000 Kr. Venstres Undervisningsminister foreslog en Bevilling paa 550 000 Kr., 70 000 Kr. under det Beløb, der stod til Raadighed, og 83 000 Kr. under det Beløb, der svarede til de 35 Kr. for Halvdelen af Eleverne.

Det ærede Medlem drog en Sammenligning mellem, hvad der her blev ydet til Elevunderstøttelser og det, som Staten yder til andre Ting, og nævnte i den Forbindelse Tilskuddet til Det kongelige Teater. Jeg tager det samme Aar under Venstres Regering til Sammenligning; da udgjorde Statens Udgifter til Det kongelige Teater 1 600 000 Kr. mod sidste Aar 1 250 000 Kr. Jeg har ingen som helst Interesse i at konkurrere med Venstre i Velvilje over for Højskolen. Det er der slet ikke noget egentlig Grundlag for, for Venstre har aldrig i den Tid, de havde Magten, vist nogen Interesse for denne Skole, men jeg tør nok anføre disse faktiske Ting, at medens jeg i Fjor foreslog Bevillingen forhøjet til det, Loven kunde give,

nemlig 620 000 Kr., altsaa en Forhøjelse paa 70 000 Kr., og i Aar foreslaar en Forhøjelse paa 100 000 Kr. derudover, altsaa en samlet Forhøjelse i de to Aar af det Beløb, der er til Raadighed, paa mellem 35 og 40 pCt., har Venstre altsaa aldrig fundet Anledning til at røre ved disse Satsler, da de selv havde Magten og Indflydelsen og Ansvaret for, hvad der skulde foretages.

Derfor tror jeg, at det ærede Medlem skulde ophøre med denne Diskussion; den vil Befolkningen kunne bedømme, og den vil sige, at det lyder meget godt med den Interesse, man fra Venstres og de Konservatives Side nu viser, men vi vilde have sat mere Pris paa, om de to Partier havde vist en tilsvarende Interesse, da de havde Magten og Indflydelsen, saa kunde vi bedre have troet paa dem.

Man kan naturligvis sige, at det kan være ligegyldigt, hvad Venstre mener og har ment tidligere om disse Ting, men jeg synes dog, at man har Lov til at protestere imod, at et Spørgsmaal som dette skal udnyttede partiagitatorisk paa den Maade, som Tilfældet er her. Vi burde hellere i Fællesskab finde et Grundlag for en Ændring af den gældende Lovgivning, der gav Mulighed for, at man bedre kunde hjælpe de Elever til et Højskoleophold, som ønsker at komme paa disse Skoler, og jeg vil dog mene, at hvis vi fortsætter, som vi har begyndt i det sidste Par Aar, med stadig at forhøje Raadighedsbeløbet, vil vi ret hurtigt kunne naa det Punkt, hvor man maa erkende, at der stilles Midler til Raadighed i en Udstrækning, som er rimelig, under Hensyn til den Trang til offentlig Støtte, som findes i de Kredse, der søger disse Bevillinger.

Naar man har villet sammenligne den Støtte, der her ydes til Ophold paa Højskoler og Landbrugsskoler, med den Støtte, der ydes til andre Skoler, gør jeg dog ogsaa opmærksom paa, at naar det drejer sig om andre Skoler, giver man jo i det store og hele gratis Undervisning, og det er kun undtagelsesvis, at man ogsaa giver gratis Ophold. Det Beløb, man stiller til Raadighed, vil i de fleste Tilfælde dække selve Omkostningerne ved Undervisningen. Naar man vil undersøge, hvorledes det stiller sig med den Ungdom, der søger Højskoler, og den, der søger andre Skoler, er Forholdet ikke saa